

РЕШЕНИЕ

№ 42145

гр. София, 16.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 08.12.2025 г. в следния състав:

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **12117** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.84 ал.2 вр. чл.76б ал.1 т.2 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано по жалба на О. М. Ч., ЛНЧ [ЕГН], гражданство и месторождение - Н., с дата на раждане: 15.03.1995г., чрез адв. Т. Л. – САК с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица], вх.1, ет.1, моб.тел:[ЕГН] срещу решение № 47-В/24.10.2025г. на интервюиращ орган, Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ при МС), с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила последваща молба вх.№ КП-01-7283 от 07.10.2025г.

Иска се отмяна на оспорвания акт поради допуснати съществени процесуални нарушения при постановяването му и противоречие с материалния закон. И по-конкретно:

Административния орган, с оглед на новите обстоятелства относно страната по произход е трябвало да събере допълнителни доказателства и да прецени как евентуалното връщане би се отразило на кандидата и дали отказът от предоставяне международна закрила няма да засегне или наруши други негови права гарантирани по ЕКПЗПЧОС чл.9 ЗУБ, което кореспондира с изискването на чл.4 пар.3 от Директива 2011/95 на ЕП и Съвета. Актуалните данни за страната по произход и личното положение на лицето в този контекст не е обсъдено от органа.

Ответната страна изразява становище за неоснователност на жалбата с аргументи, аналогични с тези обективирани в оспорваният акт, които ще бъдат възпроизведени в относимата им част по-долу.

С оглед твърденията на страните, фактите по делото и предметът на служебна проверка съдът съобрази и приема:

На 07.10.2025г. О. М. Ч. е подал лично последваща молба за предоставяне международна закрила, заведена с вх. № КП-01-7238/07.10.2025г. по делодовният опис на ДАБ.

С решение № 11658/08.11.2024г. на председателя на ДАБ / влязло в сила, виж. решение по адм.д. № 11975/2024г. на АССГ и решение по адм.д. № 5725/2025г. на ВАС/ на лицето е отказано предоставне на статут на бежанец и хуманитарен статут, респ. процесната молба се явява последваща.

По силата на чл. 76а ЗУБ преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2.

При разглеждане на молбата и с писмо от 13.10.2025г. на жалбоподателя с изпратени указания относно реда за подаване и процедурата, която следва, като му е указано, че в 7-дневен срок може да представи писмени доказателства в подкрепа на искането си.

На база представените доказателства и изложени твърдения органа е приел, че не са налице законови основания за допускане молбата до разглеждане, тъй като представените от него доказателства – вкатско пълномощно, съдебни решения, жалба и договор за наем не доказват твърденията му за нововъзникнали проблеми в Н..

Изложено е становище, че със заявеното в молбата лицето се опитва да изгради недействителна бежанска история с користна цел да получи международна закрила в Р.България. Успоредно с това – представя общодостъпна информация, която не е от значение за личното му положение.

Като продължение – изложени са съображения относно въведените макроикономически реформи в Н., въведената платформа за стимулиране на приобщаващият растеж и намаляване бедността, както и призивите за по-дълбоки реформи. Новата политическа насока на Н. е в посока повишена международно конкурентноспособност и привличане инвестиции и пр. Направен е анализ на здравния сектор, проблемите с ХИВ, неваксинираните деца, както и усилията на правителството в тази посока – рехабилитация на здравни училища, отваряне центрове за първична медицинска помощ и пр.

На тази база и най-вече поради факта, че лицето не представя никакви нови обстоятелства и факти от значение за личното му положение или държавата му по произход е прието, че молбата не следва да бъде допускана до разглеждане по същество.

Така постановеното решение е в съответствие с изискванията за компетентност по чл. 146 т.1 АПК. След изрично съдебно разпореждане по делото е представена заповед .. видно от която постановилата решението М. Й., заема длъжността интервюиращ орган, респ. притежава необходимата компетентност в производството по чл. 76 а и сл. ЗУБ.

Решението е постановено в писмена форма и съдържа фактическите и правни съображения обосновавали крайният резултат, като в производството е обезпечено правото на участие на лицето, както и правата му по чл. 76в ал.1 ЗУБ. В този смисъл постановеният акт е съобразен с изискванията за форма и съдържание и постановен при спазване на производствените правила съобразно чл. 146 т.2 и т.3 АПК.

Що се касае до неговата обосновааност и съответствието му с материалния закон съдът съобрази:

Условията за допустимост на процесната молба са регламентирани в чл. 13 ал.2 ЗУБ по силата на препращащата норма на чл. 76а от с.з.

От своя страна разпоредбата на чл. 13 ал.2 ЗУБ предвижда, че подадена последваща молба

за международна закрила, в която чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход, се преценява по реда на глава шеста, раздел III.

Т.е. съществено нормативно изискване за преценка допустимостта на последваща молба се явява позоваването на нови обстоятелства от съществено значение било за личното положение на чужденеца било за държавата му по произход.

Съдът разгледа подадената от г-н Ч. молби и установи, че в същата е посочено единствено:

„Не желая и не мога да се върна в Н., тъй като ноторно известно е, че обстоятелството в страната ми на произход е влошено. Поради обстановката в Н., евентуалното ми завръщане там ще застраши пряко мои неотменими права като правото на живот и свобода, ще бъде изложен на риск от тежки посегателства“.

На тази база съдът приема за правилен изводът на административния орган за липса на нови обстоятелства и факти от значение за личното му положение или държавата по произход на лицето. Не става ясно нито в какво се изразява това влошаване, нито с какво ще бъдат застрашени неговите неотменими права. В хипотеза в коятолицето говори, че същите ще бъдат застрашени „пряко“ то би следвало да може да обоснове с какво и в какво се изразява тази заплаха. Подобни твърдения липсват. Единственото ясно и категорично твърдение впрочем е, че лицето не желае да се връща в Н.. В този смисъл не без основание административния орган е посочил, че с молба като процесната е възможно да се търси изграждане на бежанска история с цел превратно упражняване последващи права. Дали това е така реално, впрочем, е напълно индиферентно доколкото липсват посочените ключово необходими предпоставки за допустимост на молбата.

Успоредно с това и извън изложените от органа мотиви, по преписката е приложена и справка относно Ф. Република Н. от която се установява самостоятелен анализ на положението в страната по произход в този смисъл и макар при липсващо твърдение от чужденеца следва да се приеме, че органа е извършил необходимата доказателствена и въз основа на нея – аналитична дейност.

В своето решение от 10 юни, 2021 г. по дело С- С-921/19, LH, ECLI:EU:C:2021:478, Съдът в Л. посочва недвусмислено, че:

„Все пак, когато кандидат подаде последваща молба за международна закрила, без да представи нови доказателства, членки могат — както е посочено в съображение 36 от Директива 2013/32 и както следва от член 33, параграф 1, буква г) от Директива 2011/95, — да бъдат приети като недопустими в съответствие с принципа за пресъдено нещо“/виж т.33/.

И по аналогичен начин в т.36 от решението е посочено, че

„Така, на първо място, член 40, параграф 2 от Директива 2013/32 предвижда, че с цел вземането на решение за международна закрила съгласно член 33, параграф 2, буква г) от тази директива, първоначално последващо разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидат нови факти свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставен международна закрила, е допустимо“.

Като, само ако действително са налице такива нови елементи или факти спрямо първата молба за международна закрила, допустимостта на последващата молба продължава в съответствие с член 40, параграф 3 от тази директива. Новите факти увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговори на условията за предоставяне на международна закрила.

Освен това, що се отнася до процедурата за проверка на допустимостта на последваща молба, тази процедура е предвидена в Директива 2013/32, да позволи на държавите членки да отхвърлят като недопустима всяка последваща молба, ако не съдържа нов елемент или факт, така че да се спазва принципът за пресъдено нещо във връзка с предходното решение./в

Посочената практика на СЕС е била потвърдена, като с решение от 9 септември 2021г. по дело С- 18/20, XY, ECLI:EU:C:2021:710, което настоящият състав ще си позволи да цитира в относимата му част за да бъдат избегнати всякакви допълнителни съмнения относно понятието нови факти и обстоятелства и тяхната преценка, респ. утвърдените стандарти в практиката на СЕС по разглеждане и преценка на подобен род моли, а именно:

„33 Така, на първо място, следва да се отбележи, че член 40, параграф 2 от Директива 2013/32 предвижда, че допустимостта на молба за международна закрила съгласно член 33, параграф 2, буква г) от тази директива се определя на предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били установени нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за либе. Ако са установени такива нови факти, молбата се приема, освен ако не е установено, че кандидатът не е загубил закрила по силата на Директива 2011/95 (решение от 10 юни 2021 г., *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Нови елементи или нови факти), [C-921/19](#), [EU:C:2021:478](#), т. 36).

34 Само ако действително са налице такива нови елементи или факти спрямо първата молба за международна закрила, допустимостта на последващата молба продължава в съответствие с член 40, параграф 3 от тази директива. Ако са установени нови факти, които увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговори на условията за предоставяне на убежище, молбата се приема. Ако не са установени такива нови факти, молбата се отхвърля. (*Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Нови елементи или нови факти), [C-921/19](#), [EU:C:2021:478](#), т. 37).

35 При това положение, макар текстът на член 40 от Директива 2013/32 да не изяснява понятието „нови елементи или факти“, последваща молба (решение от 10 юни 2021 г., *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Нови елементи или нови факти), [C-921/19](#), [EU:C:2021:478](#), т. 29), член 40 все пак предвижда в параграфи 2 и 3, че тези нови елементи или факти, на които може да се основава молбата, трябва да са „нови“ или да са били „представени от кандидата“.

36 Следователно тези разпоредби ясно уточняват, че последваща молба може да се основава както на нови елементи или факти, които са били установени при приемането на решение по предходната молба, така и на нови елементи или факти, които са били представени от кандидата.

37 Така от този текст следва, че елемент или факт трябва да се счита за нов по смисъла на член 40, параграф 2 от Директива 2013/32, ако той не е бил взет предвид при приемането на решението по предходната молба е било прието, без този елемент или този факт да са били доведени до внимание при определянето на статута на кандидата. Тази разпоредба не прави никакво разграничение в зависимост от това дали новите факти са изтъкнати в подкрепа на последваща молба, са възникнали преди или след приемането на това решение. Като в заключение, почитаемият съд в Л. приема, че:

„С оглед на изложените по-горе съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 40, параграф 2 от Директива 2013/32 предвижда, че последваща молба за международна закрила може да се основава на нови елементи или факти, които са били установени при приемането на решение по предходната молба, както и на нови елементи или факти, които са били представени от кандидата.“

трябва да се тълкува в смисъл, че понятието „нови елементи или факти“, които „са се появили и в смисъла на тази разпоредба, включва елементите или фактите, настъпили след окончателното решение по молба за международна закрила, както и елементите или фактите, които са съществували още преди да са били изтъкнати от кандидата“.

На тази база съдът извърши съпоставка и с първоначално подадената молба от лицето, на базата на която установи, че настоящата, последваща молба не съдържа нито едно ново твърдение, което да не е било изтъкнато от кандидата при подаване първоначалната молба. В заключение и що се касае до възраението, че интервюиращия орган не е изложил съображения дали отказът от предоставяне международна закрила няма да засегне или наруши други негови права гарантирани по ЕКПЗПЧОС чл.9 ЗУБ, следва да се посочи, че изложените от чужденецът твърдения са били разгледани и правилно оценени. При липсата на посочени ясни и конкретни твърдения интервюиращият орган не може сам да си измисля факти, които хипотетично да анализира с оглед възможността да подведе същите под условието на чл.9 ЗУБ, най-малкото защото така ще излезне както от процесуалните рамки на настоящото производство, така и от неговият предмет.

С оглед изложеното процесната жалба се явява неоснователна и следва да се отхвърли. Поради изложеното и на основание чл. 172 ал.2 предл.четвърто АПК вр. чл.85 ал.3 ЗУБ, Административен съд София-град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. М. Ч., ЛНЧ [ЕГН], срещу решение № 47-В/24.10.2025г. на интервюиращ орган, Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет. Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: